

Sygn. akt III AUa 1758/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 kwietnia 2013 r.

Sąd Apelacyjny - III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Gdańsku

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Michał Bober (spr.)
Sędziowie:	SSA Jerzy Andrzejewski SSA Małgorzata Węgrzynowska - Czajewska
Protokolant:	Wioletta Blach

po rozpoznaniu w dniu 18 kwietnia 2013 r. w Gdańsku

sprawy Z. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

o wysokość świadczenia

na skutek apelacji Z. S.

od wyroku Sądu Okręgowego w Bydgoszczy VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 20 sierpnia 2012 r., sygn. akt VI U 2690/12

oddala apelację.

UZASADNIENIE

Z. S. odwołał się od decyzji odmawiającej prawa do wyrównania świadczenia za okres od 13 marca 2001 r. do 31 maja 2012r.

W odpowiedzi na odwołanie ubezpieczonego, organ rentowy wniósł o jego oddalenie.

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Okręgowy oddalił odwołanie opierając się na następujących ustaleniach i rozważaniach:

Ubezpieczony od dnia 12 marca 2001 roku uprawniony jest do emerytury przyznanej decyzją z dnia 13 marca 2001 r. Do ustalenia podstawy wymiaru emerytury pozwany organ rentowy przyjął wynagrodzenie z 20 lat kalendarzowych z całego okresu ubezpieczenia ustalając WWPW w wysokości 106,79 %. Do ustalenia wysokości emerytury przyjęto 39 lat i 6 miesięcy okresów składkowych i 10 miesięcy okresów nieskładkowych. Wysokość świadczenia wyniosła 1.223,78 zł.

Ubezpieczony odwołał się od powyższej decyzji kwestionując wyliczenie wysokości wskaźnika podstawy wymiaru emerytury. Wyrokiem Sądu Okręgowego w Bydgoszczy z dnia 31.10.2001 r. oddalono odwołanie ubezpieczonego.

Wyrok oraz poprzedzająca go decyzja zostały uchylone wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 28 marca 2003 r., którym zobowiązano organ rentowy do przeliczenia świadczenia. Zgodnie z zaleceniami Sądu Apelacyjnego w Gdańsku zawartymi w uzasadnieniu wyroku, organ rentowy decyzjami z dnia 15 lipca 2003r. i 18 marca 2003 r. przeliczył wysokość emerytury ubezpieczonego. Z uwagi jednak na okoliczność, że emerytura obliczona zgodnie ze wskazaniami zawartymi w tym wyroku okazała się niższa od dotychczas wypłacanego świadczenia powrócono do sposobu wyliczenia emerytury zgodnego z decyzją z dnia 13 marca 2001 r. Ubezpieczony odwołał się od decyzji realizującej wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku. Wyrokiem Sądu Okręgowego w Bydgoszczy z dnia 29 grudnia 2003 r. w sprawie o sygn. akt VIIU 4462/03 oddalono odwołanie ubezpieczonego. Wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 1 lipca 2004 r. oddalono apelację, zaś postanowieniem tego Sądu z dnia 17 listopada 2004 r. odrzucono kasację wnioskodawcy od tego wyroku.

Decyzją z dnia 26 sierpnia 2005 r. organ rentowy dokonał przeliczenia podstawy wymiaru emerytury ubezpieczonego oraz wyrównania świadczenia za okres od 1.06.2002 r. do 31.05.2005 r. Zgodnie z treścią przepisu art. 133 ust.1 pkt 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach... w razie ponownego ustalenia przez organ rentowy prawa do świadczeń lub ich wysokości, przyznane lub podwyższone świadczenia wypłaca się, poczynając od miesiąca, w którym powstało prawo do tych świadczeń lub do ich podwyższenia, jednak nie wcześniej niż; za okres 3 lat poprzedzających bezpośrednio miesiąc, o którym mowa w pkt 1, jeżeli odmowa lub przyznanie niższych świadczeń były następstwem błędu organu rentowego lub odwoławczego. Wykładnia literalna powyższego przepisu wskazuje jednoznacznie, iż wyrównanie świadczeń może nastąpić wyłącznie w sytuacji, gdy przyznanie niższych świadczeń było następstwem błędu organu rentowego oraz wyłącznie za okres trzech lat od daty złożenia wniosku lub wydania decyzji z urzędu. Zgromadzony materiał dowodowy wskazuje jednoznacznie, iż organ rentowy dokonał wyrównania świadczenia za okres od 1 czerwca 2002 r. do 31 maja 2005 r. wraz z należnymi odsetkami.

Mając powyższe na względzie, Sąd Okręgowy oddalił odwołanie ubezpieczonego.

Apelację od wyroku wywiódł wnioskodawca podnosząc uogólnione zarzuty koncentrujące się na przekonaniu, że w przypadku błędnego wyliczenia świadczenia przez organ rentowy, organ ten powinien wyrównać świadczenie za cały okres jego zaniżenia a nie tylko za okres lat trzech.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy w wystarczającym zakresie przedstawił przesłanki prawidłowego rozstrzygnięcia, z którymi Sąd Apelacyjny się zgadza.

Apelacja stanowi polemikę z rozstrzygnięciem nie sięgającą do żadnych argumentów merytorycznych. Brzmienie przepisu art.133 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jt.: Dz.U. z 2009 r. Nr 153 poz. 1227 ze zm.) jest klarowne. Przepis ten nie dopuszcza możliwości wyrównania świadczenia zaniżonego na skutek błędu organu za okres dłuższy niż 3 lata wstecz od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy lub wydano decyzję z urzędu. Zgodnie z ogólną zasadą wyrażoną w art. 133 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w razie ponownego ustalenia prawa do świadczeń lub ich wysokości przyznane lub podwyższone świadczenia wypłaca się poczynając od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek. Tylko w przypadku gdy odmowa lub przyznanie niższych świadczeń były następstwem błędu organu rentowego świadczenia wypłaca się za okres 3 lat poprzedzających miesiąc zgłoszenia wniosku. Powołany przepis nie daje podstawy prawnej do przyznania podwyższonych świadczeń od daty powstania prawa do nich, jeżeli prawo to powstało wcześniej niż trzy lata przed zgłoszeniem wniosku, nawet w przypadku jeżeli niezrealizowanie tego prawa było następstwem błędu organu rentowego. Użyte w omawianym przepisie określenie "błąd organu rentowego" obejmuje sytuacje, w których organ rentowy miał podstawy do przyznania podwyższonego świadczenia lecz z przyczyn leżących po jego stronie tego nie uczynił. Za takie przyczyny można uznać wszelkie zaniedbania tego organu, w tym także popełnioną na skutek niedbalstwa pracownika omyłkę przy kompletowaniu dokumentacji i wydawaniu decyzji. Przepis ten nie wyłącza ograniczenia okresu wypłaty świadczeń w sytuacjach, gdy błąd organu rentowego

jest wynikiem zawinienia jego pracownika. Określony w nim okres trzyletni nawiązuje do okresów przedawnienia roszczeń o świadczenia powtarzające się (art. 118 KC) i roszczeń z tytułu czynów niedozwolonych (art. 442 § 1 KC), które to okresy są także trzyletnie. Żądanie przyznania podwyższonych świadczeń za okres wcześniejszy niż 3 lata przed zgłoszeniem wniosku o te świadczenia nie znajduje podstaw w treści art. 133 ust. 1 pkt 2 ustawy o emeryturach i rentach. (z uzasadnienia wyroku Sądu Najwyższego z dnia 19 lutego 2002 r. w sprawie II UKN 116/01 OSNP 2003/24/599

Przy zaprezentowanej powyżej ocenie apelacja wnioskodawcy została stosownie do art.385 k.p.c. oddalona jako nie znajdująca żadnego prawnego uzasadnienia.